

TĀHEKE

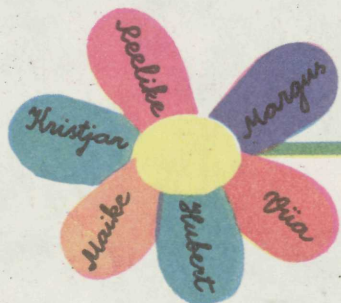
NR.2

ISSN 0134-2266

1982

TÄHTI TÄHEKE

PARAADILE

Illustreerinud KELLI KAGOVERE

Vanempioneerijuht tuli 11b klassi ja küsis: «Kas teil on sirged seljad!» Muidugi hüüdsid oktoobrilapsed selle peale kooris «Jaa!».

Vanempioneerijuht Tiina ei uskunud.

«Seiske seljaga vastu seina,» ütles ta.

Nüüd nägime kõik, et mõnel poisil on ölad längus, mõnel tüdrukul selg kühmus.

«Oi-oi-oi,» vangutas Tiina pead. «Kuidas te niiviisi oktoobrilaste rivi-võistlustele mõtlete minna? Või jätate hoopis minemata!»

«Ei!» hüüdsid kõik kooris.

«Siis tuleb seljad sirgeks harjutada.» Ja Tiina näitas ette, mismoodi pöördeid teha ja marsisammu astuda.

«Tuttav asi,» ütles Kristjan. «Ma olen telerist sõjaväeparaade näinud. Seal marsitakse samamoodi. Seda on lihtne ära õppida.» «No-noo,» muigas Tiina ja seadis tähe kahte viirgu paigale.

«Parem pool!»

Kristjan oli esimene, kes vasakule pööras, tema järel mitu last veel.

Hakkasime iga päev rivitarkusi õppima. Koolis kõik koos, kodus igaüks veel eraldi. Kord nädalas kutsus vanempioneerijuht kogu 11b klassi tähe kokku.

Siis tegime rännakrivi ja paraadmarssi. Ja rivist välja ja rivvi tagasi astumist. Rivi komandöriks valisid oktoobrilapsed Reelikese. Kristjan ütles küll, et

fema on kodus suure peegli ees kõvasti harjutanud käskluste andmist, aga ikkagi olid kõik Reelikese poolt. Ma arvan, et mitte ainult Reelikese kõlava hääle pärast. Reelike on alati abivalmis ega naera iial, kui kellelgi midagi viltu läheb.

Koos mõeldi välja tähe rütmisalm.

Hei! Hei! Tervitame teid!

Hei! Hei! Kuulake kõik meid!

Jutud rivis jätta.

Nipid appi võtta.

Palju meie rühm ei kära.

Kõik, mis tarvis, teeme ära.

Rohkem ma 11b klassi tähe ettevalmistustest oktoobrilaste paraadiks ei räägi. Omad sõjasaladused peavad ju ka olema. Muidu on teistel meiega hoopis kerge võistelda ja meid võita. Eks paraadipäeval, 23. veebruaril, paistab, kuidas meie ühine töö ja vaev vilja kannab.

TÄHTI

Uljad tankistid

VALTER KRUIT

ÄSJA REETURLIKULT PIIRIL RÜNNATI ME VÄGE.
VÕITLUSESSE TORMAME JA LAHING TULEB ÄGE.

VÕIMSAL TANKIL MEIE MEESKOND SÕIDAB LÄBI ORU.
LIKA-LÖKA ROOMIK TEEB JA VAENLAST SIHIB TORU.

PIUH JA PAUH LÕÖB MEIE KAHUR, TULI ÜSNA TÕHUS:
KAHURID JA TRANSPORTÖÖRID TAGURPIDI ÕHUS!

MINA KOMANDÖRI KOHAL OLEN TARK JA JULGE.
SIHTUR AIN LÕÖB MÜRSU RAUDA — TULGE AGA TULGE!

VASTU SOOMUST TERASKILDE PAISKAB MÜRSUPAHYAK.
ÄKKI OTSE MEIE ETTE SÄHVAB HELE LAHVAK.

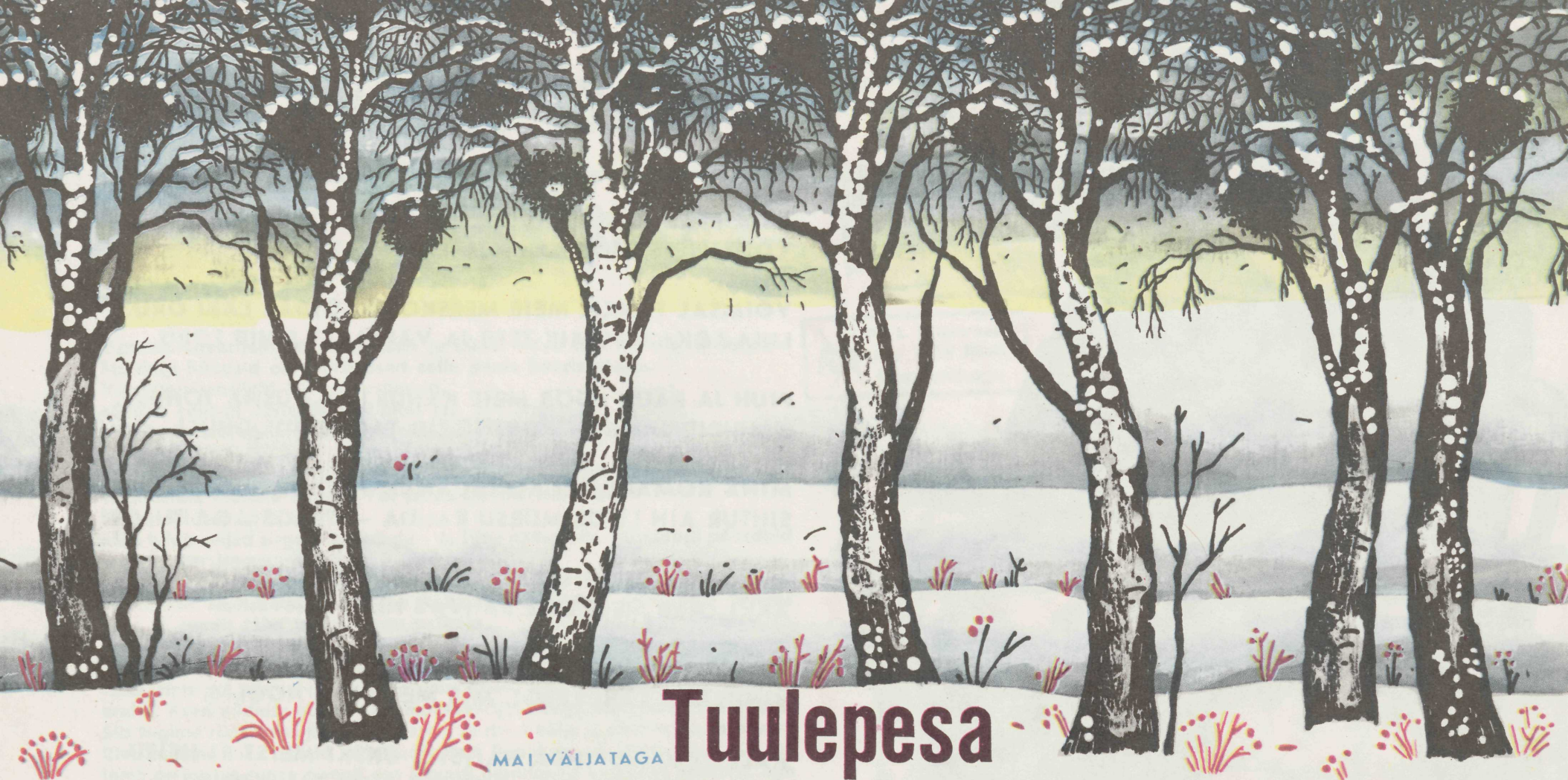
MARGUS AINA KIIRUST LISAB — TEMA TANKI ROOLIB.
KIHUTAME LÄBI LEEGI, MIS ME Torni NOOLIB.

KALLIST KODUPINDA KAITSTES ÜKSKI MEIST EI HEITU.
VAENLANE VIIB OMA RIISMED PIIRI TAHA PEITU.

NÜÜD ME NAGU VANAI SA TEAME ELU HINDA.
KÕIGE KÕRDEM MARSSAL MEILE ORDENID SEAB RINDA.

MAI VÄLJATAGA

Tuulepesa

Ammustel aegadel rändas tuul aina mööda maailma ringi. Ei olnud tal kodu ega kohta, kus oleks saanud jalgu puhata. Ega olnud ka kohta, kuhu oma lapsi jätta. Muudkui tassis neid tuulesabas kaasa.

Lõpuks tuul väsis koduta olemisest. Ta pani oma lapsed laiale lamedale kivile. Aga lapsed nutsid: «uu-uu-uu», sest kivi oli kõva. Siis viis tuul tuulelapsed laineharjale. Aga lapsed nutsid: «uu-uu-uu», sest vesi oli märg. Tuul

pani tuulelapsed mäetippu. Aga lapsed nutsid: «uu-uu-uu», sest nad kartsid mäe sees kolistavat kolli. Nüüd lendas tuul kuusikusse. Pani lapsed kuuseoksale. Lapsed nutsid ikka: «uu-uu-uu», sest okkad torkisid valusasti. Tuule nõu sai otsa. Ta istus väsinult maha ja hakkas ka nutma. Tuule nutulaulu kuulis kask ja küsis: «Miks sa nutad, tuul?»

«Miks ma ei peaks nutma,» kostis tuul, «isegi millimallikatel on kodu, aga minul pole kuskil olla.»

«Ah nii on lood. Siis on küll kurb, kui kodu ei ole. Ära nuta, tuul, ma luban sul oma oksale istuda. Kiigutan su lapsi, kui sa kodunt ära oled.»

Tuul istus kase oksale ja punus sinna pesa. Pani lapsed pessa. Kask kiigutas tuulepesa ja lapsed ei nutnud enam. Sellest ajast elavadki tuulelapsed tuulepesas. Enam nad ei nuta. Ainult vana tuul nutab vahel: «uu-uu-uu», kui ta on kaugele rännanud ja igatsus laste järele peale tuleb. Mõnikord poeb ta korstnasse ja nutab seal.

Talvetekk

JÜRI RANT

LAANEPÜÜPERE NOKKIS RABASERYAL POHLI, KUI LUIGED LUIGATES ÜLE LENDASID.
«EMA, EMA,» TÖSTSID POJAD KAELAD PÜSTI. «LUIGED LÄHEVAD SOOJALE MAALE. MILLAL MEIE TEELE ASUME?»
«EI MEIE LÄHE KUHUGI. MEIL SIINGI HEA KÜLL.»
«AGA KUI TULEB PÄRIS TALI? KUI PAKANE ON VALI?»
«KÜLL SAAME SIIS KA HAKKAMA. MEIL PAKS TEK K TAGAVARAKS.»
TULIGI TALV. JÄRVED OLID JÄÄS, LUMI MAAS.
«EMA, EMA, KAS TOOD MEILE NÜÜD TEK PEALE?» TAHTSID PÜÜPOJAD TEADA.
«EI ILM VEEL NII KÜLM OLE, ET TEKI ALLA PUGEDA,» ÜTLES PÜÜEMA JA VIIS POJAD PIHLA-PUULE TUKKUMA.
TUI SK KUKKUS MÖLLAMA, MATTIS KINNI TEED, AJAS UMBE RAJAD.
«SAAME TÄNAGI TEKITA LÄBI,» ARVAS PÜÜEMA JA KUTSUS POJAD METSASERYA TUULEVARJU.
AGA SIIS LÄKS TAEVAS SELGEKS. TUUL VAIKIS SOOTUKS, VIRMALISED HAKKASID VEHKLEMA. KÜLM OLI NII KÕVA, ET KÜLAKOERAD KARTSID HAUKUDA.
NÜÜD LÄKS PÜÜEMA ÄREYAKS.
«LAPSED, LAPSED, MINU JÄREL! RUTTU SOOJA TEKI ALLA!»
EMA EES, POJAD JÄREL LENNATI LAGENDIKU KOHALE. SEAL PANDI TIIVAD KOKKU. SOPS, SOPS, SOPS POTSATAS PÜÜPERE LUMME JA OLIGI KADUNUD.

Põdra sarved

PÖDER TULI RABASAAREL KASVAVASSE PUUDETUKKA KIBELEVAT KUKALT HÖÖRUMA. VARSTI KUKKUS ÜKS SUURTEST KÜHVELSARVEDEST KOPSATADES KÜLMUNUD MAAPINNALE.
«PÖDER, PÖDER, KES SIIS NII ILUSAID SARVI ÄRA VISKAB!» RIIDLES VALGES KUUES KASK.
«AGA MIS SA ISE TEGID!» MÜHATAS PÖDER VASTU. «KUS SU LEHED ON?»
«LEHTEDEGA ON TEINE ASI. LEHTEDEGA ON NII, ET KEVADEL KASVAVAD UUED ASEMELE.»
«SARVEDEGA SAMUTI,» KOSTIS PÖDER JA JÄTKAS KUKLA SÜGAMIST.

Tähed

Adõgee kirjanik
RUSLAN NEHAI

Vene keelest tõlkinud INGVAR LUHAÄÄR

Mis täpistiku
on öö taevasse laotanud?
Need on maisiterad,
need sinna on kaotanud
me vanaema,

kui ta veskil käis.
Ta rätis oli auk,
sellest pudenes teri,
nüüd terve taevas
on tähti täis.

Päev

Kuidas öö matab
kogu me maa!
Mu vanataat katab
burkaga¹ ta —
musta burkaga katab maa.

Õued ja majad,
järveveed,
metsarajad
ja suured teed —
burka all peidus on need.

Hommikul ärkab
mu vanataat,
pühib une silmist ära.
Burkat siis märkab,
selle kokku rullib ja vaat —
päike särab!

Illustreerinud HELDUR LARETEI

¹ burka — kaukaasia rahvaste keebifaoline varrukatefa villmantel

Kasahstan

JOHANNES PIRITA

SUUR JA LAI ON MAA, MIS ON MU KODU ...

Ühe talve olen elanud Kasahstanis. Koduteele asusin märtsis, naistepäeva aegu. Alma-Atas sirelid siis juba õitsesid ja päike lausa kõrvetas. Alma-Ata — Moskva rong oli kaks päeva vuranud, kolmanda päeva hommikul olime ikka veel Kasahstanis. Vaguniaknast ei näinud kümne sammu kaugusele — nii tugev tuisk oli.

Kasahhi NSV on suurüsel teine liiduvabariik, seepärast ka mitmepalgeline. Lõunas suur suvi, põhjas täis talv. Sealne talv on pisut teistsugusem kui meil: öösel kolmkümmend-nelikümmend kraadi külma, mis ometi nii külm ei ole kui meie kakskümmend kraadi. Päeval on sama palju sooja: viska riided seljast ja võta päikest. Aga tuul on hull. Kui see puhuma hakkab, poeb igasugusest riidest läbi. Suvine tuul on jälle ainus, mis leitsakut leevendab.

Kasahstanis on kõrgeid mägesid, mille tipud pilvedes, ja avaraid steppe. On elutuid kõrbeid ja lopsakaid põlde, mille teist serva silm ei seleta. On tavaliste lammaste karjad ja karakullilammaste karjad. On kaamelid ja eeslid. Muide, oled sa kuulnud eesli häält? See ei ole hirnumine, amumine ega ka mitte määgimine. Eesli hääl on hele, vali ja pisut krigisev. Kui eeslipere õhtul huilgama hakkab, muutub see isegi pisut tüütavaks.

Kaamel on suur ja laisa liikumisega loom. Ta on eeslist tüki maad sõbralikum. Kui vihastab, siis sülitab. Olen ise näinud. Kaamel on kõrbeloom. Ta

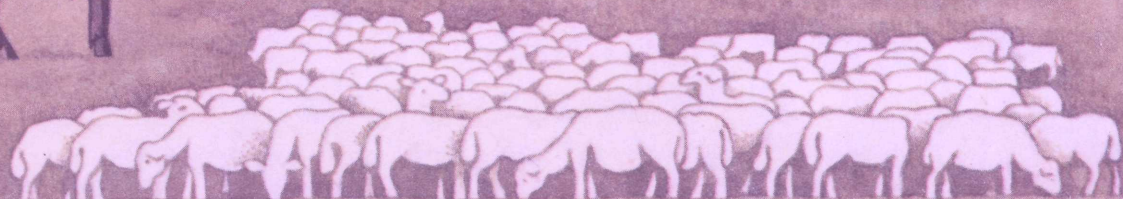
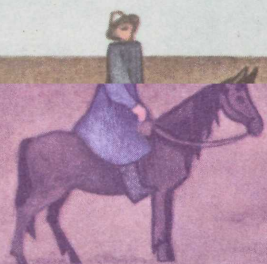
võib mitukümmend päeva rännata kõrbes ja olla joomata. Kui siis vee äärde saab, paneb vaadifäie nahka.

Kes rongiga Kasahstani sõitnud, on näinud Kõzõlkumi kõrbet. Kogu päeva jooksul ei ainsatki puud ega rohuliblet. Ainult liiv. Kui tõuseb tuul, ajab see liiva lendu. Liivatorm võib matta enda alla kõik: raudtee, kaamelid ja isegi inimesed. Kui päev sõidetud ja pisut öodki takkapihta, siis kõrb lõpeb. Hommikul näeb juba üksikuid rohuliblesid. Puid ei ole. Siis tulevad põllud. Pruunika mullaga põllud. Niisugusel põllul töötava traktori tagant tõuseb pruunikas tolmupilv. See tungib kabiini ka läbi hoolikalt kinnitopitud pilude. Pärast vihma, mida siin küll õige harva sajab, on niisugune pori nagu meil oktoobris. Ainult et see pruun pori on hoopis sitkem ja kleepuvam.

Kasahstani stepid tuli muuta viljakandvaks. Ligi kolmkümmend aastat tagasi sõitsid siia kümned tuhanded noored kõikjalt meie maalt, et teha uudismaad. Künti üles ja seemendati nii suur maalahmakas, et sellele mahuks pisut rohkem kui pool Eestimaad. Uudismaalased olid mõned aastad töötanud, kui kogu maailm kuulis sputnikust. 1957. aastal lennutati kosmosesse esimene Maa tehiskaaslane, sputnik. Neli aastat hiljem lendas kosmosesse esimene inimene — Juri Gagarin. Siis saime teada, et maailma esimene kosmodroom, kust startis «Vostok 1», asub Baikonuris, Kasahstanis.

Kasahstanist rääkides peab tingimata lisama, et seal asuvad Nõukogude Liidu kõige suuremad raua, vase, tina ja tsiingi leiukohad. Leidub ka väga palju kiviisütt ja naftat. Kasahstan on seega rikas maa.

Meile tundub imelikuna, et kasahhi peres pole toole ega tavalist lauda, vaid istutakse põrandal. Nii istudes süüakse ehtsat kasahhi toitu, süüakse sõrmedega ja juuakse rohelist teed pisikestest laia äärega kausikestest. Nii on see olnud aastasadu ja on tänapäevalgi, sest igal rahval on oma kombed ja tavad.

Riimimäng

VENDA SÖELSEPP

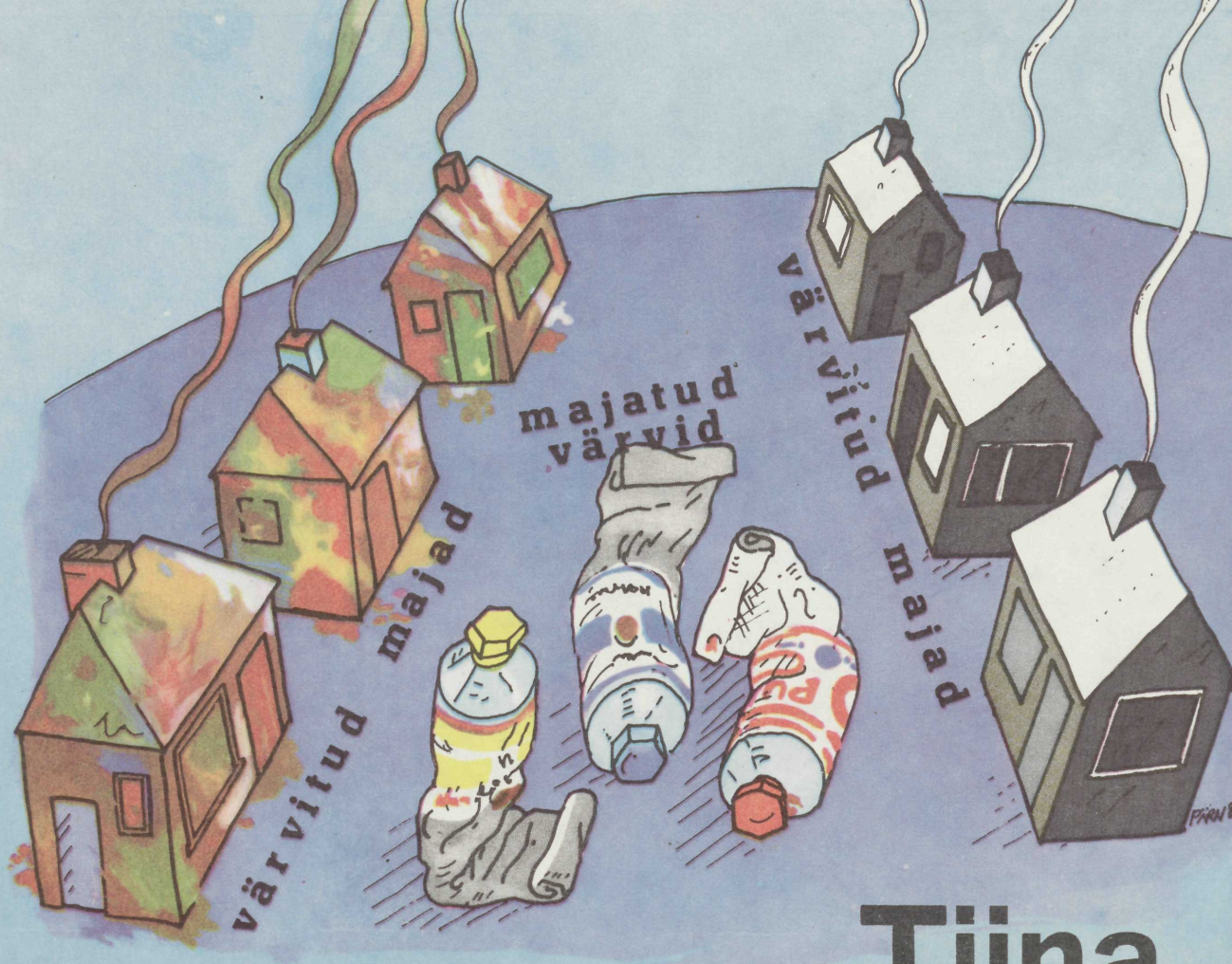
KUI KÖNNID MÖÖDA TÄNAVAID,
SIIS ROHKEM AVA SILMI,
JA MITTE AINULT TÄNA VAID
SA KÖNNI AVASILMI:

ON MAJU, MIS ON VÄRVITUD
JA KUS ON UHKED HALLID,
JA NEID, MIS ÜSNA VÄRVITUD
NING VIHMAKARVA HALLID.

ÕÕ VARJUS MÖÖDA SALATEID
LÄKS RÖÖVEL PAHATEOLE,
SEST PEENRAL KASVAB SALATEID,
NAD MAIUSROAKS ON TEOLE.

MEIL RABAS ELAB RABAVAIM,
VEEL KÜLLALT KRAPS JA KABE.
SEEJUURES — MIS ON RABAVAIM —
TEMA LEMMIKMÄNG ON KABE.

TA VÖIDAB JÄRJEST MÄNGU VIIS
JA PARTNERIKS TAL METSIS.
SIIS KOSTAB RABAST MÄNGUVIIS
NING RÖKKAB VASTU METSIS.

Tiina

ELJU MARDI

«TÄDI, KES SA VANAEMALE OLED?» UURIB VÄIKE TIINA.
«MINA OLEN SINU VANAEMALE LAPS,» VASTAB TÄDI KAI.
«EI OLE. LAPSED EI OLE NII SUURED,» HAKKAB TÜDRUK NAERMA.
«MA TEAN. SINA OLED MINU VANAEMALE HOOPIS TÜTAR.»

«TIINA, KAS SA OLED NÄINUD ELEVANTI?» KÜSIB TÄDI KAI.
«OLEN. HOMME NÄGIN,» VASTAB TIINA.

TÄDI KAIL OLI VÄIKE TÜTREKE PIRET.
«TÄDI, KUI MITME AASTANE PIRET ON?» TAHAB TIINA TEADA.
«PIRET ON KOLME KUUNE,» VASTAB TÄDI.
«TA ON SIIS NULL AASTANE, EKS JU?»

Vanaisa ja lapselaps

ELLI PÕHJALA

arvab...

Illustreerinud PRIIT PÄRN

«TIINA, HAKKAME SÖÖMA,» ÜTLEB VANAEMA. «PANE, PALUN, PUDI-
PÖLL ETTE.»

«EI TAHA PÖLLE, MINA SÕÖN PUHTALT,» VAIDLEB TIINA VASTU,
KUID VÕTAB SIISKI KAPIST PÖLLE.

«KUI SEE ON PUDIPÖLL, SIIS TULEB PUHAS PÖLL PUDISEKS TEHA. EKS,
VANAEMA!» KÜSIB TA.

«VANAEMA, VANAEMA! LILL NUTAB,» HÜÜAB TIINA KURVALT.

«KUIDAS SEE LILL KÜLL NUTAB!» KÜSIB VANAEMA. «MINA OLEN
ÜSNA VANAKS ELANUD, KUID POLE NÄINUD LILLE NUTMAS.»

«TULE VAATA! MAAS ON LILLE SUURED PUNASED PISARAD.»
PÖRANDAL OLID ALPIKANNI MAHAKUKKUNUD ÖIED.

Väike Tarvi keerleb vanaisa ümber,
kuni viimaks ütleb:

«Vanaisa, ma tegin sinu kruusi katki.»

«Oh,» ei oska vanaisa muud sõnada.

«Ma nutan,» teeb Tarvi virila näo.

«Nuta, nuta,» on vanaisa nõus.

«Ma ei saa,» on Tarvi õnnetu.

«Miks!» huvitub vanaisa.

«Sellepärast, et kui kruus maha kukkus,
siis kruus naeris,» ütleb Tarvi.

«Naeris!» imestab vanaisa.

«Noh, klirises ilusasti.» Ja Tarvi vaatab
oma säravate silmadega süütult vana-
isale otsa, nagu kuuleks praegugi kruusi
naeru.

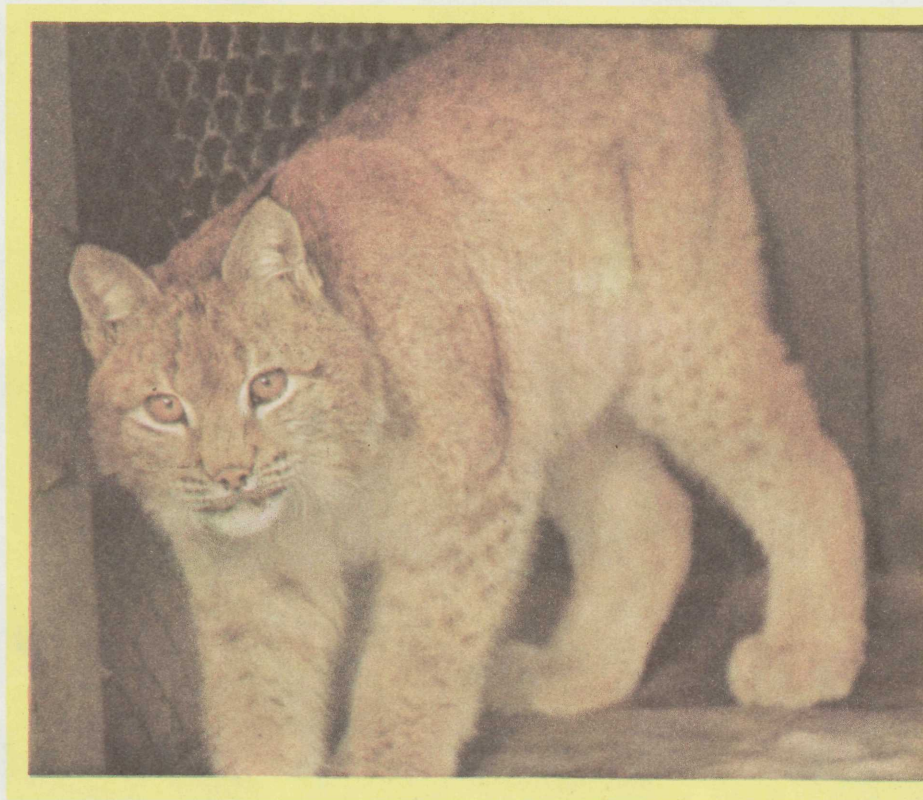

ILVES

MATI KAAL

Ilves on küll kangesti koduse kiisu moodi, kuid pole ometi tema esivanem. Sugulane aga küll. Ilvest on looduses veelgi raskem näha kui hunti. Erinevalt hundist ei tiku ta laantesügavusest peaaegu kunagi välja ja metsaski luusib vargsi ja vaikselt.

Ilveseisand eelistab enamasti erakuelu. Talle meeldib kõige enam tuulest räsitud ja risurohke mets, kus ta päevasel ajal mõnusasti puhkab. Öösiti aga võtab ette pikki jalutuskäike metsajõgede orgudesse ja raielankidele. Ilves peidab kõndides oma küünised ära nagu kodukasski. Nii saab hästi vaikselt liikuda, nagu oleksid kogu aeg vildid jalas. Peale selle ei kulu küünised käimise ajal ja püsivad

Pildistanud MATI KAAL

hästi vahedad. Toiduks murrab ilves mitmesuguseid loomi: hiiri, jäneseid, linde, metskitsi. Neile hiilib ta oma «viltjalgadel» hääletult lähedale. Siis teeb paar-kolm hiiglapikka hüpet ja krahmab saagi oma teravate küünistega kinni.

Kui suusamatkal leiab ilvese ümarate jälgede rivi, hakake seda harutama. Küllap siis panete varsti tähele, et ta käib tihti heinasaadude, kannuhunnikute ja suurte kivide otsas. Sageli arvatakse, et ilves ootab seal, kellele saaks kaela karata. Tegelikult ronib ta kõrgele selleks, et kaugemale näha. Ilvesed ei

hüppa oma saagile puu otsast kaela. Sinna põgenevad nad enamasti huntide ja muude vaenlaste eest. Häält teevad ilvesed harva. Ainult südatalvel, kui külmad selged tähisööd vahelduvad ilusa päikeselise päevaga, toob isailves öösiti kuuldavale jämeda kräunuva näugumise. Kannatlikult ootab ta emailvese pisut kõlavamatoonilist vastust.

Neil päevil võib suusataja leida vallatlenud ilvesepaari keerulisi silmuseid ja haake täis jäljeridu. Poegi sünnib emailvesel kaks või kolm. Algul toidab ema poegi pii-

maga, siis hakkab neile poolenisti murtud linde tooma ja sügise hakul võtab nad juba jahile kaasa. Koos õpitakse jahipidamist kuni kevadeni. Metsas liikudes astuvad ilvesed nagu hundidki, jälg jälje sisse. Harjumatul silmal on väga raske aru saada, kui palju neid astujaid oli.

Ilvesed kuulevad ja näevad suurepäraselt ning on hästi ettevaatlikud. Metsas marjul või seenel käies ei pane inimesed neid isegi siis tähele, kui nad kusagil lähedal juhtuvad olema. Inimese eest püüab ilves alati plehku panna enne, kui teda märgata jõutakse. Ainult raskesti haavatuna või poegade kaitseks võib ta mõnikord ka rünnata.

Meie metsades elab praegu paar-kolmsada ilvest. Jahimehed peavad täpset arvestust ja jälgivad, et neid liiga palju ei sigineks. Ilvese tabamine nõuab palju vaeva ja osavust.

Meie ema on lasteaiakasvataja

Üle päeva ajab ema meid väga vara, juba kell kuus üles. Oleme kangesti unised ja sellepärast ootame ema trepil päris vaikselt. Sellistel päevadel jõuame esimestena oma rühma ka. Teised lapsed tulevad pisut hiljem. Emad kiirustavad neid kangesti tagant ja panevad siis ise jooksuga tööle. Meie emal pole nüüd küll kuskile kiiret. Ta istub laua taha ja muudkui kirjutab. Meie Indrekuga saame siis rahus koos mängida. Vend on minust aasta vanem, pärast läheb ta oma rühma. Kolmeaastasena ei saanud ma kuidagi aru, miks meie ema tööle ei lähe. Muudkui jääb lasteaeda, pätsib savi, löikab värvilistest paberitest loomi välja, mängib kõigi lastega, võtab neid sülle ja kammib juukseid. Indrek seletas mulle küll, et see ongi töö — tähtis kasvatamise töö. Ma arvasin, et mis töö see ikka on. Kodus teeb ema kõike sedasama ja siis pole see töö ega midagi.

Nüüd ma olen viieaastane ja saan aru küll: ema on kolmandas, just minu rühmas kasvataja. Meil on teine kasvataja ka. Meie ema hüütakse «prillidega kasvataja Kersti», teist kutsutakse «patsidega kasvataja Kersti». Kui patsidega kasvataja Kersti hommikul vara lasteaeda tuleb, siis pätsib tema savi, ja löikab pilte. Pärast ei jätku selleks kõige enam aega. Kasvataja peab

kätepesemise ja söömise järele valvama. Kui kõhud täis, tuleb miski tund. Kas emakeele, voolimise, joonistamise, laulmise, arvu- tamise, kleepetöö või meisterdamise tund. Tunnis küsib ema mind vähe. Ta ütleb: küll me kodus arvu- tame ja jutustame. Teised tahavad ju ka vastata.

Pärast tundi lähme õue. Emal on siis hirmus palju lapsi vaja riidesse aidata. See läheb juba üsna kiiresti: ema on harjunud ja lapsed ka juba suuremad. Pärast õueskäiku tuleb jälle söömine. Tuppa jõudes räägi- vad kõik korraga. Ema peab siis käsi plaksutama, muidu ei pane teda keegi tähele, ja hüüdma: palun vaikselt. Ega keegi karjugi, kõigil on lihtsalt midagi jutustada. Lõunasöögile järgneb magamisaeg. Mõnel ei taha uni tulla. Teda peab siis rahustama, et ta teisi üles ei ajaks. Vahel pole söögitädi, siis peseb ema sel ajal nõusid.

Kui ema õhtupoolikuks tööle jääb, viib meid koju isa. Kodus võime siis pisut valjemini mängida ja mü- rada ka. Pärast, kui ema koju jõuab, katsume pisut tasem olla. Isa ütleb, et muidu läheb emal kisast pea lõhki. See oleks kole küll. Selle- pärast teeme Indrekuga vahel võidu: kumb oskab vaikselt mängida. Aga unejuttu tuleb ema ikka lugema ja siis on tal jälle rõõmus nägu ees.

Tallinna 3. Lasteaias ajas Mari, Indreku ja nende ema Kersti Pajusega
juttu VIIVI VARIKSAAR
Pildistanud TIIT PAALMÄE

«Suusatamas» — joonistanud HENDRIK SEIRE Paidest

«Talvel» — joonistanud ENO PIHLA Pärnust

BARBARA

Elas kord suur hiiglane, kelle nimi oli Barbara. Ta oli kõige suurem hiiglane.

Barbaral oli igav. Tal oli oma maja ja oma voodi. Barbara jäi nukruse pärast magama. Talle tulid külalised. Nad koputasid. Barbara ärkas üles ja vaatas, kes seal koputavad. Ta ei näinud kedagi, sest külalised olid väikesed. Nad olid hiiglasega võrreldes kärpse suurused. Need külalised olid Härra Bobil ja Teniila. Teniila oli väike tüdruk. Nad olid eksinud ja näljas. Härra Bobil hüüdis: «Me oleme eksinud!»

«Palun too süüa!» hüüdis Teniila. Lõpuks Barbara märkas külalisi, söötis neid ja juhatas teele.

«Aga võib-olla tohin ma teid ise koju viia!» küsis ta.

«Jah, võid küll,» vastas härra Bobil. Võib-olla viib Barbara praegugi Bobilit ja Teniilat koju.

TALVERÕÕMUD

Mulle meeldib talv väga. Siis saab suusatada, kelgutada ja uisutada. Suusatamine on minu lemmikala, sest saab võistlemas ja matkamas käia. Talvine mets on väga ilus. Lähen tihti metsloomadele toitu viima. Möödunud aastal viisime kogu klassiga metsloomadele heinu, porgandeid ja vihtu.

Ka uisutada ei ole halb. Mul endal veel uiske pole. Käin naabri-Anne pool uisutamast. Tal on suur tiik, kus saab pika sõidu teha. Oskan uiskudel ka lihtsaid pöördeid. Talv meeldib mulle veel sellepärast, et on koolivaheaeg.

MAIGI MEIER Lepistust

PÄÄSTSIMES HAUGI

Tulime sõbraga suusatamast ja nägime allika juures loigus haugi. Oleme mõlemad pioneermaja noorte kalameeste ringi liikmed ja teadsime, et ta vajab sügavat vett. Võtsime ämbri, lasksime vett täis ja panime haugi sinna sisse. Kõndisime mööda jõe äärt, kuni vesi läks sügavamaks ja lasksime kala lahti. Nii me tema päästisimegi.

RAIKO TALVOJA Raplast

MARGUS SAUER Kärblast

VASTLAPÄEVAL

VASTLAPÄEV ON TORE PÄEV.
SEE ON MEIE SUUSAPÄEV.
KUKLID PANNIL KÜPSEVAD,
HERNED POTIS SUPLEVAD.
VÕISTLUSED ON TOREDAD,
AUHINNAD VÄGEVAD.
HERNESUPPI SÖÖME ME,
PÄRAST KUKLEID PUGIME.

MARKO KURVITS Rõugest

LUMEST MAJA

EHITAME LUMEST MAJA.
MIDA SELLEKS MEIL ON VAJA!
PEALE LUME MIDAGI.
AIDATA VÕID SINAGI.

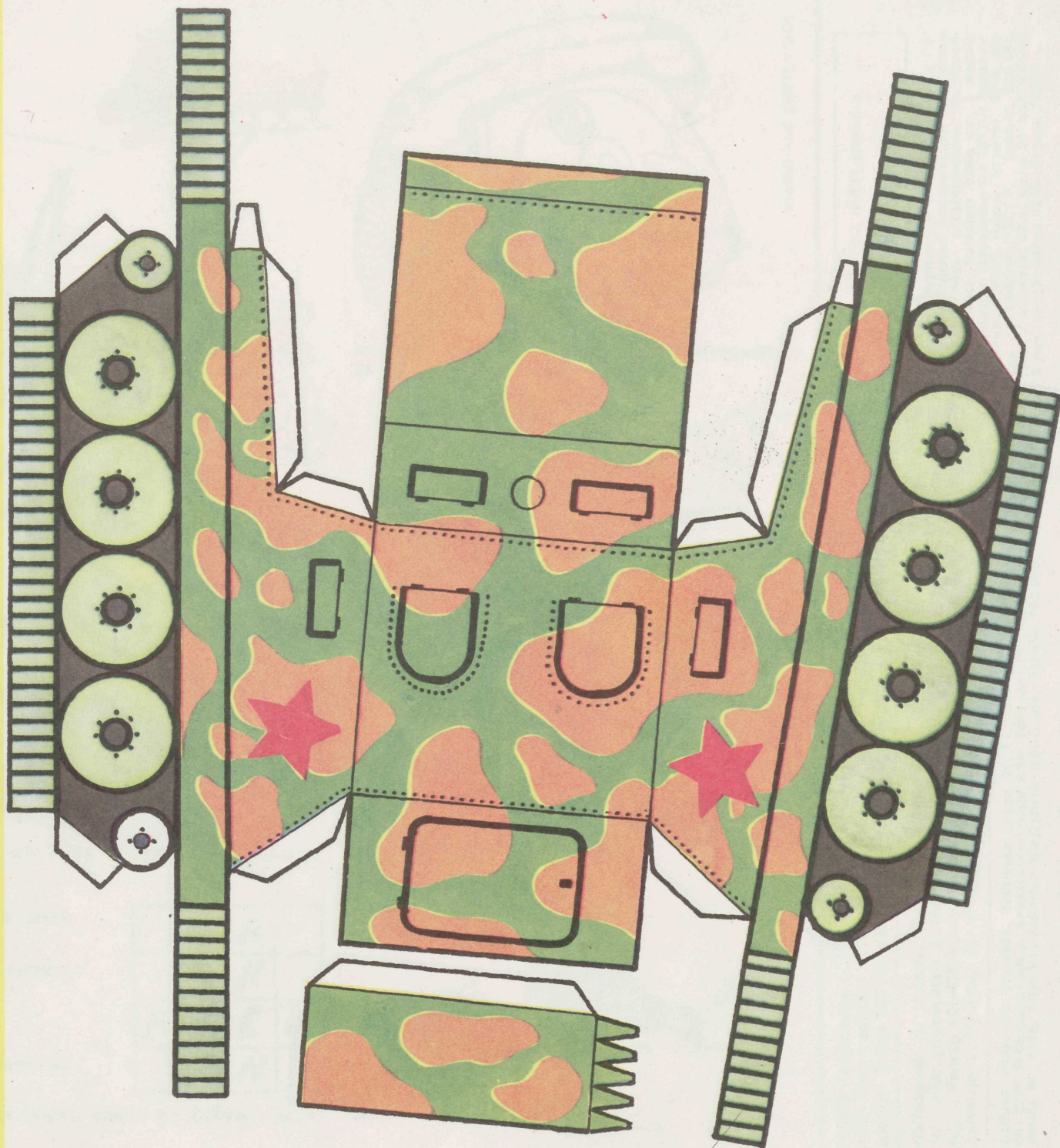
VEERETAME HOOGSALT PALLE,
ET SAAKS TÄITA LUMEVALLE.
MAJA KERKIB IMEVÄEL.
KAS SA SEDA SIIS EI NÄE!

KUI SAAB VALMIS LUMEST MAJA,
SIIS ON TUPPA MINNA VAJA.
ÕHTU KÄES ON AMMU JUBA,
OOTAB MEID ME ARMAS TUBA.

HOMMIKUL, KUI ÄRKAME,
SULANUD ME MAJA VEEKS.
KOGU MEIE PÄEVATÖÖ
KADUNUD ON ÜLEÕÖ.

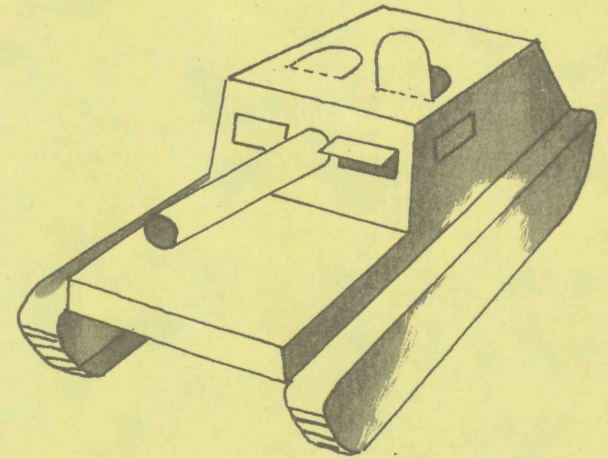
KATRIA LENTSMENT Kilingi-Nõmmelt

SEDA JOONT MÕÖDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖÖLEHT

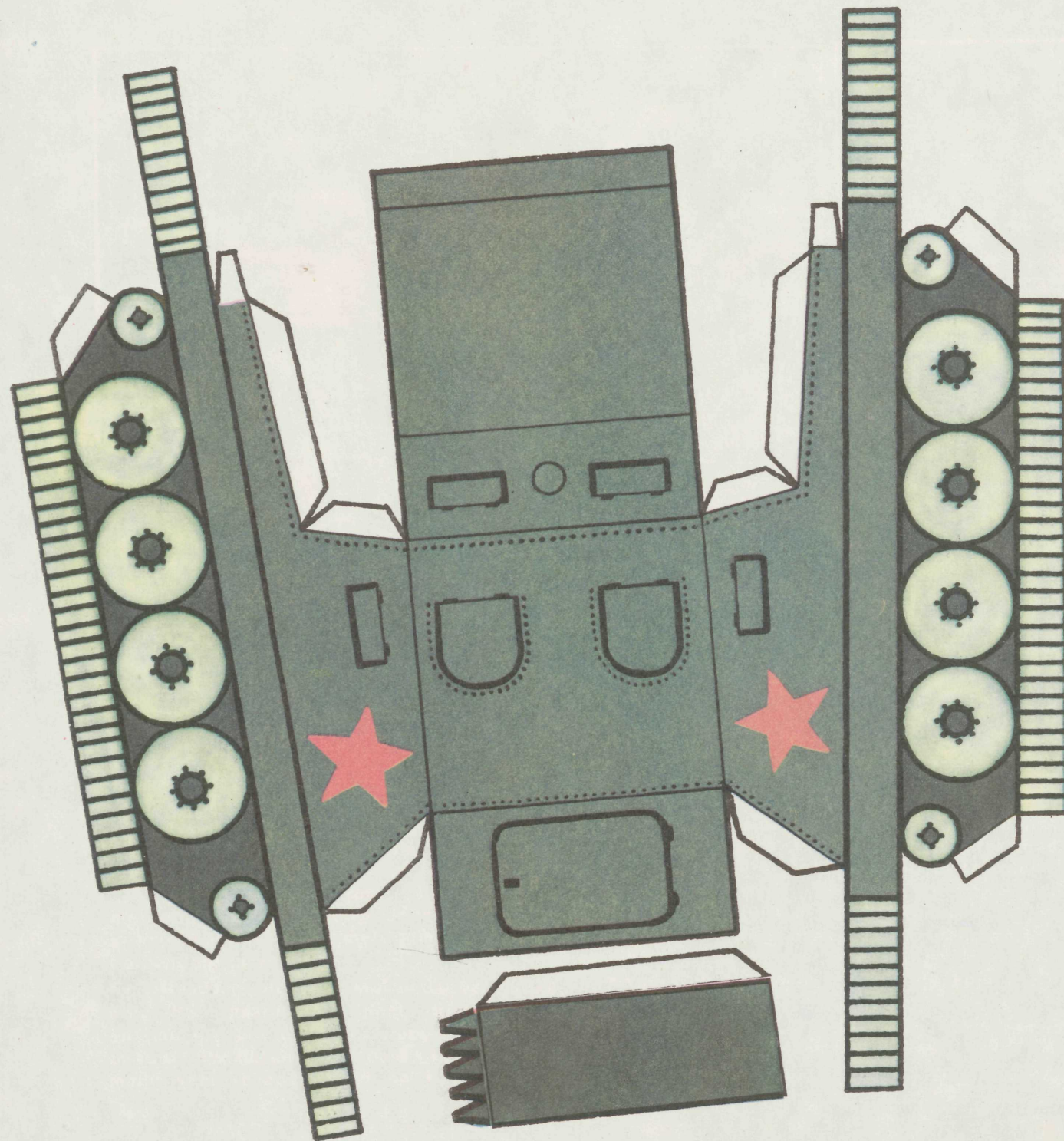
Joonistanud LEMBIT ONTON

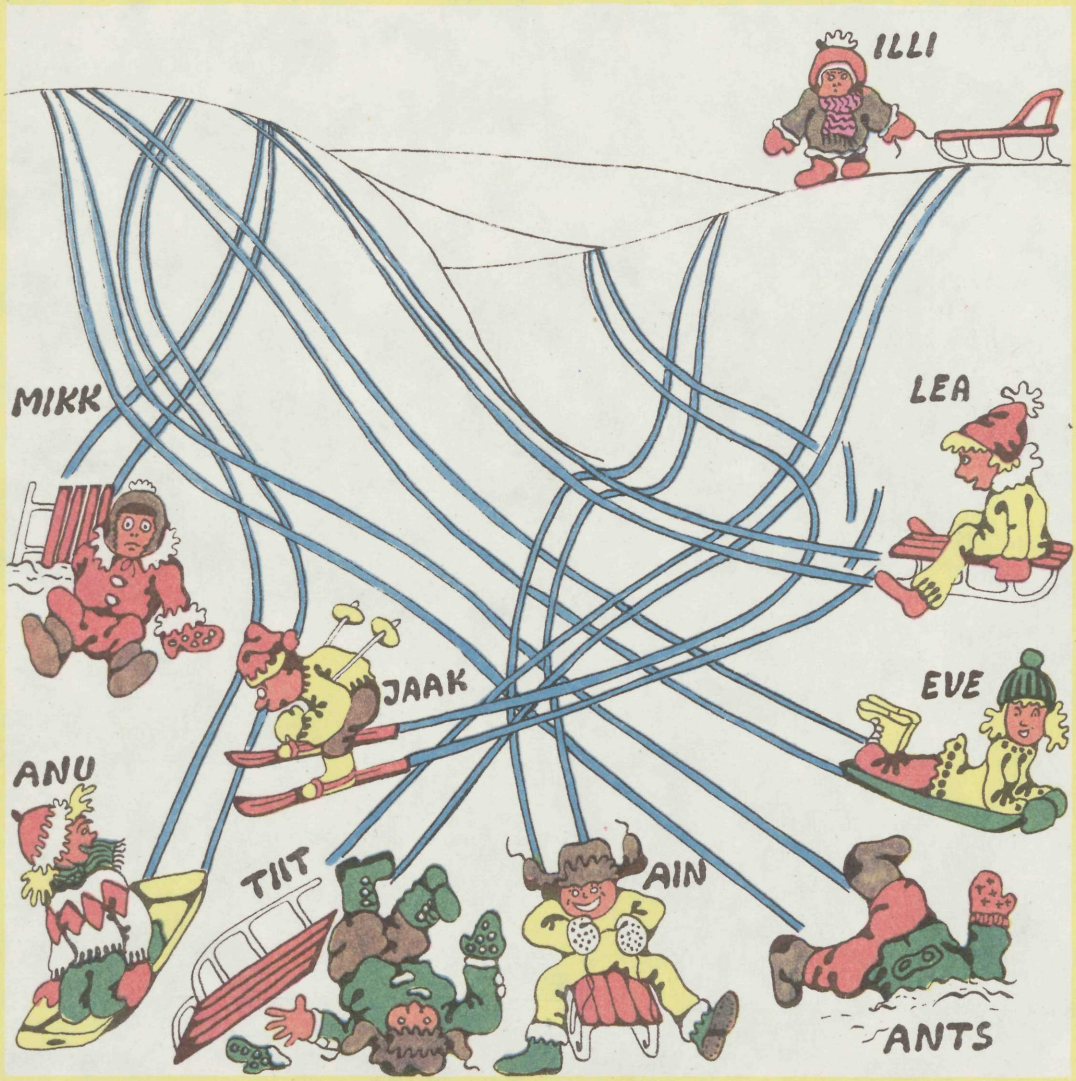
ISELIKUV SUURTÜKK

Seekord aitab «Täheke» sul Nõukogude armee aastapäevaks valmistada iseliikuva suurtüki maketi.

Kõigepealt lõika suurtükk kontuurjoont mööda välja. Seejärel kleebi kokku nagu väikesel joonisel näidatud. Suurtüki toru on eraldi, ka see lõika välja ja kleebi kokku. Kui oled toru oma kohale kinnitanud, ongi suurtükk valmis. Et masin paremini püsti püsiks, võid selle papist alusele kleepida.

KES SÖITIS KELGUMÄEST ALLA ESIMESENA, KES VIIMASENA! PÜÜA ÄRA ARVATA KA TEISTE LASTE SÖIDUJÄRJEKORRAD!

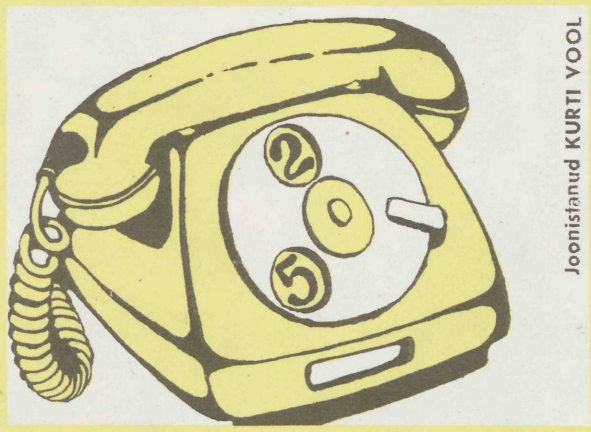
KODULIND
 VASTANDSÕNA
 SÕNALE PÄRAST
 KINNITUSVAHEND

A	K	E	N
K			
E			
N			

VANA MEES
 ÄRA KUKU...
 60 MINUTIT

		A	
		K	
A	K	E	N
		N	

KUI SÕNAD ON KASTIDESSE ÕIGESTI KIRJUTATUD, SAAD SAMAD SÕNAD KA ÜLEVALT ALLA.

Joonistanud KURTI VOOL

MISSUGUSEID KUUEKOHALISI TELEFONINUMBREID SAAD SELLE TELEFONIGA VALIDA!

MITU ORAVAT ON PUU OTSAS!

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 2 1982. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kofkas, E. Mardi, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Rafiiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja J. Tammsaar 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär 681-400.

Laduda antud 29. 12. 1981. Trükkida antud 20. 01. 1982. Trükkiarv 74 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 294. Tingvõrkimismeid 8,0. MB-01624. Tel- lamise nr. 4246. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel RAIVO JÄRVI joonistus «Löbus vastlasõit».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со- вета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстон- ском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200090, Pärnu maantee, 67-a. Ad- рес редакции: ЭССР, Tallinn, 200 101, Pärnu maantee, 67-a. Цена 20 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ 4246. Тираж 74 000.

IMELIK, MINU PEAL ON
PRAEGU TÄIESTI VALGE JA
KUIV LUMI, AGA TÄRVISEB
MUL AINULT KOJU JÕUDA...

...AVADA URS JA KUIVATA
ÄRA EMA ARVAMUS MINUST,
KUI MA HARKKAN ÜLENISTI
NIISKEKS MINEMA

JA LÜHHIKESE AJAGA
OLEN TÄIESTI MÄRGA
VETT TÄIS

EMADEST ÕHKUB
IKKAGI HIRMUS
PALJU SOOJUST!

SÄ OLED TEINUD
VÄGA ILUSA
LUMEMEMME!

ÜTLE, ET MINA
OLEN KA VÄGA
ILUS!

OLED KÜLL, AGA SUL
POLE NII ILUSAT
PORGANDIT PEAS

Joonistanud EDGAR VALTER

LUMESÕJAD ON ÜHED
TOREDAD ASJAD

NEID PEAKS KORRAL-
DAMA ISA PÄEV

NOJAH, KUI
AINULT...

...KLIMAATILISED ASJA-
OLUD SUURE SUUAGA
VÄHELE EI TULE

ÕNNEKS PANIN
TASKUD KÄRENI
LUMEPALLE TÄIS...

